

ת"פ 27173/11/18 - מדינת ישראל נגד נירה מזרחי

בית משפט השלום בירושלים

תפ"ק 27173-11-18 מדינת ישראל נ' מזרחי

לפני בעניין:	כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חיים מדר משטרת ישראל - תביעות י-ם
נגד הנאשמים		נירה מזרחי ע"י ב"כ עו"ד זכריה שנקולבסקי

גזר דין

- (1) הנאשמת הורשעה ביום 31.5.2021 במסגרת הסדר טיעון ועל-יסוד הודאתה, בביצוע איומים, עבירה לפי סעיף 192 בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 בחוק האמור, וכן בביצוע היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 בחוק המוזכר.
- (2) לפי האישום (המתוקן) שהוגש באותו מועד, ביום 23.2.2017 בין השעות 09:25-10:00, במרפאה של קופת חולים כללית בירושלים, תקפה הנאשמת את עובדות הקופה, קיללה אותן, איימה עליהן, והזיקה לרכוש שהיה במקום. לפי האישום, הנאשמת איימה על רופאה בשם ד"ר ר. כאשר סיננה לעבר עובדת המקום ח. "אני עולה למעלה, אני אהרוג אותה", תוך כדי שהיא מתכוונת לרופאה הכל בכוונה להפחיד אותה. באותו מעמד, תקפה הנאשמת שלא כדין עובדת בשם מ. בכך שזרקה עליה עציץ, ירקה עליה יריקה שפגעה בפניה וקיללה אותה. במעשיה המתוארים, כך לפי האישום, הזיקה הנאשמת לרכוש במקום הכולל מחשבים וטלפון נייד של אחת העובדות, כאשר הרסה את הציוד במזיד, עת השליכה אותו לכל עבר, וכן איימה ותקפה שלא כדין.
- (3) הצדדים לא הגיעו להסכמות לעניין העונש, ובדין מיום 19.1.2022 טענו לעונש. חשוב לציין בהקשר זה, כי פרק זמן רב חלף ממועד ההרשעה ועד מועד הטיעונים לעונש, בין היתר, בהתחשב בהליכים אחרים שהתנהלו במקביל נגד הנאשמת.

תמצית טענות הצדדים

- (4) המאשימה טוענת, בין השאר ובעיקר, כי הנאשמת נקטה מספר פעולות חמורות כנגד הצוות של קופת החולים. התנהגות זו מחייבת ענישה מוחשית ומרתיעה שמהווה הגנה הן מפניה הן על האינטרס הציבורי לשמור על בטיחות הצוותים הרפואיים. המאשימה סבורה, כי בהתחשב במכלול הנסיבות, מתחם הענישה ההולמת עליו לנוע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו באמצעות עבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

לנאשמת קיימות הרשעות רבות קודמות לרבות בתחום האלימות, דבר שמעיד על רצידיביזם והעדר מורא. אי-לכך, עותרת המאשימה לגזור 10 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה מותנית, קנס ופיצויים משמעותיים למתלוננות, כאשר כל עונש שייגזר יהיה מצטבר לעונשים האחרים בעניינה.

(5) הנאשמת - באמצעות בא-כוחה עו"ד זכריה שנקולבסקי - טוענת מנגד, בין השאר ובעיקר, כי יש לבחון את המקרה "במשקפיים רחבות יותר ממתחם ענישה כזה או אחר". לפי ההגנה, יש ליתן את הדעת ולהקל עמה, בין השאר, מטעמים אלה: ראשית - היא פעלה כפי שפעלה על רקע מצוקה רפואית; שנית - חרף חומרת האירוע כפי שמציירת המאשימה, לא הזדרזה האחרונה להגיש כתב אישום (זה הוגש רק בחודש 11/2018); שלישית - הנאשמת נטלה אחריות על המעשה ללא הצורך בשמיעת עדים, הן בהליך זה הן במרבית ההליכים המקבילים שמתנהלים נגדה; רביעית - הנאשמת עברה שינוי משמעותי בחייה ומשנת 2019 לא נפתח נגדה כל תיק. כיום, היא שולטת בעצמה ועובדת למחייתה; חמישית - נסיבות חיים קשות היו לנאשמת, בפרט אירוע טראומטי שעברה ובו היא נפגעה מירי ואדם שלידה נרצח. עקב פגיעתה, היא מקבלת באופן קבוע טיפול תרופתי להרגעה; שישית - יש להתחשב בכך שהושתו עליה בהליך אחר, מקביל, חודשיים מאסר מאחורי סורג ובריח.

(6) שמעתי גם את דברי הנאשמת בדיון הטיעונים לעונש. הנאשמת טוענת, כי היא מטופלת קבועה בקופת החולים. האירוע התרחש לאחר תקופה שבה לא קיבלה טיפול תרופתי להרגעה. אותה תקופה היא הייתה אפטרופסית על אביה החולה. הטיפול התרופתי הופסק מאחר ורופא המשפחה החליט שלא לאשר את תרופות ההרגעה מחשש להתמכרות, אך זאת מבלי לעבור תהליך גמילה. על כן, לדידה, על רקע מצב רפואי זה לא ניתן להתייחס אליה כאדם "שגרתי". בכל אופן, הנאשמת הדגישה כי היא מוקירה תודה לצוות הרפואי שמטפל בה כיום והיא "מסתדרת" אתו. לדבריה: "זה היה אי הבנה" (ש' 4, ע' 17). כיום היא עובדת לשביעות רצון מנהליה והלקוחות. היא אישה משכילה, בעלת תואר ראשון ושני ויש לה הצעות עבודה רבות. הנאשמת חתמה את דבריה בכך: "אין לי צורך ורצון להתעלם (ככל הנראה, הכוונה "להתעמת" - הערה שלי מ.ח.י) עם מישהו, אבל אם יש לי חוסר בסיסי בגוף, אתם לא יכולים לשפוט אותי. זה לא אני" (ש' 8-9, ע' 17).

דיון והכרעה

(7) לפי סעיף 40ב בחוק העונשין, העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. לפי סעיף 40ג(א), לקביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט "יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט", ולפי סעיף 40ג(ב) "בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה...".

(8) תחילה לעניין הערכים המוגנים שבאים האיסורים בדיון להגן עליהם. ברי לכל בר-בי-רב כי הפעלת אלימות היא מעשה אסור בדיון, פסול ערפית וגם מכוער חברתית. אלימות פוגעת בביטחון האישי והבסיסי של הקורבן, בשלוות נפשו ובשלמות גופו, כל זאת לצד העלבון וההשפלה שיכולים גם ללוות מעשה זה ולגרום לפגיעה רגשית ונפשית אצל הקורבן. ברי גם כן, כי ביצוע איום הוא נדבך נוסף לתחום האלימות, וכי האיסור לאיים נועד למנוע הפחדה וחשש לפגיעה בביטחון האישי, בגוף ובנפש. האיסור שבעבירת היזק בזדון, ובדומה לביטחון לשם שמירה על שלמות הגוף, כך נועד האיסור שבעבירה זו להעניק ביטחון לרכוש ולשמירה על זכות

הקניין, אשר פגיעה בה, היא פגיעה בביטחון האישי וגם פגיעה כלכלית.

(9) במקרה לפנינו, שלושת העבירות בוצעו יחד, באותן הנסיבות, עובדה אשר כשלעצמה מעצימה את הנופך של כל עבירה ועבירה. רוצה לומר: מעשה האיום עת הוא מלווה במעשה תקיפה או גרימת נזק לרכוש, הרי זה מעצים את חומרת האיום, וכך באופן הדדי ביחס לכל אחת מן העבירות הנוספות. מדובר במעשי אלימות מובהקים.

(10) נכון, כל מעשה ומעשה נבחן לגופו, ונסיבות מקרהו של פלוני מובחנות מנסיבות מקרהו של אלמוני. ואולם, כמכלול, "יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות" [ע"פ 8991/10 יעקב מכבי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (27.10.2011)]. עוד על הצורך בענישה מרתיעה להתמודדות עם נגע האלימות, ראו והשוו: ע"פ 6277/20 קנאו דניאל היילי נ' מדינת ישראל, פסקה 36 (24.3.2021); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (16.8.2007).

(11) אשר לנסיבות ביצוע העבירה: לפי האישום, וכפי שהודתה בכך הנאשמת, עת היא ניגשה ביום האירוע בבוקר לקופת החולים, היא איימה באוזני עובדת אחת כי תהרוג עובדת אחרת (רופאה - מושא האיום), ובתוך כך זרקה עציץ אל עבר עובדת שלישית וירקה עליה, יריקה שפגעה בפניה, הכל תוך כדי הטחת קללות. הנאשמת גרמה נזק למקום, שכולל מחשבים וטלפון נייד של אחת העובדות. ככל הנראה, הנאשמת לא הייתה שבעת רצון מהשירות שניתן לה בקופת החולים באותו יום.

(12) מדובר במעשים אסורים ופסולים. אין להשלים עם מצב זה ויש ליתן את הדעת לחומרת מעשי האלימות שמופעלים נגד עובדים שמעניקים שירותים לכלל הציבור ונגד צוותים רפואיים בפרט. מעשי הנאשמת נעשו תוך שהיא מאיימת ומפחידה את העובדות, תוקפת את הגוף ואת הרכוש, וגם מקללת, התנהגות אשר כשלעצמה היא מביכה ומעליבה את העובדות במקום, שכל "חטאן" הוא שהן מילאו את תפקידן בקופה, באותו יום ובאותה שעה בהם נכחה הנאשמת. מדובר בהתנהגות בריונית כנגד צוות בתוך מרפאה. מעשים אלה אסור היה כי ייעשו. על חומרת מעשי האלימות נגד צוותים רפואיים, עמד בית המשפט העליון בע"פ 7220/19 יצחק זגורי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (6.2.2020), כהאי לישנא:

"בהקשר זה, אוי לציין כי אין להשלים עם מצב בו אנשי צוות רפואי, האמונים על צרכיו החיוניים של הציבור, יחושו כי הם מאוימים או ימצאו עצמם מוכים ומותקפים על-ידי מטופל או בני משפחתו בעת שהם עושים את מלאכתם נאמנה (ראו והשוו: ע"פ 6123/05 חתוכה נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (25.12.2005); ע"פ 3877/12 אבו גוש נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (9.1.2013)). שומה עלינו כחברה מתוקנת להבטיח כי אנשי הצוות הרפואי הפועלים יום-יום תחת עומסים כבדים, במסירות ובהתמדה, יוכלו לבצע את מלאכתם כשהם חשים בטוחים ומוגנים, וללא כל מורא (ראו: ע"פ 2712/09 שמילוב נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (18.11.2009))"

(13) אשר למתחם הענישה ההולם: לאחר בחינת הענישה הנוהגת שמתייחסת לעבירות מושא האישום (ביחס לכולן אקבע מתחם אחד), בפרט עבירות אלימות כלפי צוותים רפואיים, נראה שמנעד הענישה הוא רחב ונע בין ענישה שמתחילה במספר חודשי מאסר ברף המינימלי ועד למעלה במעט משנת מאסר בפועל ברף העליון.

[ראו והשוו: רע"פ 3695/20 שי חן נ' מדינת ישראל (22.6.2020); רע"פ 10232/17 עובד ראובן נ' מדינת ישראל (14.3.2018); רע"פ 2323/17 פלוני נ' מדינת ישראל (12.6.2017); רע"פ 3993/16 אברהם אביטן נ' מדינת ישראל (30.5.2016); רע"פ 7398/15 ולדימיר רחמימוב נ' מדינת ישראל (6.11.2015); רע"פ 4265/15 רפאל דדון נ' מדינת ישראל (22.6.2015); רע"פ 5458/12 שי ליכטמן נ' מדינת ישראל (15.7.2012); עפ"ג (המחוזי - ב"ש) 40902-04-21 חליל אלאטראש נ' מדינת ישראל (2.6.2021); עפ"ג (המחוזי - ים) 60406-10-17 יקיר אמור נ' מדינת ישראל (16.7.2018); ע"פ (המחוזי - חיפה) 9235-04-17 מרדכי פריד נ' מדינת ישראל (23.11.2017); ת.פ. (השלום - ים) 3274-09-18 מדינת ישראל נ' מחמוד עלי (14.12.2021); ת.פ. (השלום - ים) 5898-05-18 מדינת ישראל נ' נחמן רובינשטיין (20.10.2021); ת.פ. (השלום - ים) 17073-12-19 מדינת ישראל נ' ששון מזרחי (15.6.2021); ת.פ. (שלום - רח') 45635-11-17 מדינת ישראל נ' יצחק איסוי (15.7.2019)].

14) נוכח חומרת מעשי הנאשמת כפי שעמדתי על כך לעיל, מתחם הענישה שהולם את נסיבות העבירות יחדיו מושא הדיון, נע כאמור בין מספר חודשי מאסר לשנת מאסר בפועל, זאת לצד ענישה נלווית.

15) נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה: הנאשמת ילידת 1969 (בת 53). כעולה מהמסמכים הרפואיים שהוצגו (מוצגים 1/2-), היא סובלת ממורכבות רפואית בתחום בריאות הנפש נוכח אירוע טראומטי שעברה (ראו גם חוות דעת בתחום הרפואה ההתנהגותית, מיום 11.11.2021). לנאשמת שני תארים אקדמאיים. היא גם הורה. לדאבון הלב, נראה כי החיים לא האירו לה פנים. בכל אופן, לזכותה תיזקף העובדה שמשנת 2019 לא נפתחו נגדה תיקים חדשים, ויש לקוות שהיא החלה להפנים שיש לזנוח את דרך האלימות. כיום היא עובדת לפרנסתה.

16) עוד לזכות הנאשמת בקביעת עונשה, יש לזקוף גם את העובדה לפיה היא הודתה במיוחס לה מבלי להידרש להליך שמיעת עדים, לרבות המתלוננות, על כל החוויה הרגשית הקשה שיכולה ללוות מעמד זה. ניתנת הדעת גם לחלוף התקופה מאז ביצוע המעשה (חודש 02/2017) ועד מועד ההרשעה וגזירת הדין.

17) מנגד, יש ליתן את הדעת גם לעברה הפלילי, שהוא רלבנטי ומכביד. לפי מוצג מא/1, קיימות לחובת הנאשמת לא פחות מ-12 הרשעות בפלילים, כאשר האחרונה שבהן היא מיום 25.7.2021 ועניינה ביצוע עבירות תקיפה סתם והתנהגות פרועה במקום ציבורי. בנוסף, קיימת הרשעה מיום 9.1.2019 בגין ביצוע עבירת איומים. הרשעה קיימת גם מיום 16.3.2016 בגין ביצוע התנהגות פרועה במקום ציבורי וכן שימוש בכוח או באיומים למניעת מעצר. הרשעות נוספות שעניינן אלימות קיימות גם משנת 2012 ומשנת 2008.

18) המאשימה הציגה בטיעוניה (מוצג מא/2), דבר קיומן של חמש הרשעות שניתנו בתקופה האחרונה בהליכים מקבילים, ביניהם ההליך שבו ניתן גזר הדין המוזכר לעיל מיום 25.7.2021. כל ההליכים התנהלו או מתנהלים בבית משפט השלום בירושלים (ראו גם הודעות העדכון מטעם הסניגור מיום 22.2.2022 ומיום 1.3.2022).

· בתיק הראשון [ת.פ. 28454-12-17], הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הליך הוכחות בביצוע עבירות תקיפה והתנהגות פרועה במקום ציבורי, זאת בחודש 12/2017. גם הליך זה עניינו אירוע אלימות בבית חולים. בית המשפט (מפי כבוד השופט א' כהן), גזר עליה (ביום 25.7.2021) מאסר בן 60 יום לצד ענישה נלווית. הגם באותו הליך הייתה נטייה לפיה תקופת המאסר תרוצה בעבודות שירות, אך בסופו של יום ובשל אי-התייצבות הנאשמת אצל הממונה, הוחלט שהיא תרצה את מאסרה מאחורי סורג וברח (ש' 28-31, ע' 15). ידוע כי תלוי ועומד ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין.

· בתיק השני [ת.פ. 21270-11-19], הנאשמת הורשעה ביום 4.7.2021, על-יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות היזק לרכוש במזיד, הפרת צו שיפוטי וכן איומים, זאת בחודש 06/2019. ההליך נדון לפני כבוד השופט י' צימרמן. ביום 1.3.2022 ניתן גזר דין אשר משית על הנאשמת שלושה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, כאשר עונש זה כולל הפעלת עונש מותנה מהליך קודם משנת 2018, זאת לצד ענישה נלווית. נקבע כי העבודות יחלו ביום 12.4.2022.

· בתיק השלישי [ת.פ. 4523-01-19], הנאשמת הורשעה ביום 12.5.2021, על-יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות איומים זאת בחודש 06/2018. ההליך נדון לפני כבוד השופט ד' פולוק. טרם ניתן גזר דין.

· במקרה הרביעי [ת.פ. 6847-09-18], הנאשמת הורשעה ביום 13.7.2021, על-יסוד הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם, זאת בחודש 11/2017. גם הליך זה נדון לפני כבוד השופט פולוק. טרם ניתן גזר דין.

· במקרה החמישי [ת.פ. 68903-01-19], הנאשמת הורשעה על-יסוד הודאתה במסגרת הסדר, בביצוע איומים (3 עבירות), זאת בחודש 05/2018. התיק נדון לפני כבוד השופטת ש' לארי-בבלי. טרם ניתן גזר דין.

(19) נוכח ריבוי ההליכים, בית המשפט הציע כי הצדדים ישקלו לבוא בדברים מתוך ניסיון לאחד דיון בין כל ההליכים ולהניח טיעון עונשי משותף, או אף להגיע להסכמות. הדבר לא צלח.

(20) בכל אופן, כפי שהראיתי לעיל, עברה של הנאשמת הוא מכביד. חלק מהעבירות אף בוצעו בזמן ניהול חלק מן ההליכים המשפטיים נגדה. העבירה האחרונה בוצעה לפני כשלוש שנים. לא מדובר בתקופה ארוכה יחסית, זאת בשים לב לריבוי העבירות שקדמו לה. הגם קיימים ניצנים לכך שהנאשמת מתחילה להפנים שלא תצמח לה כל תועלת - בלשון המעטה - מדרך האלימות, אך לא נראה גם כי בשלה העת להגיע למסקנה מושכלת בנדון ולפיה אין כל חשש להישנות מקרה כזה על-ידה.

(21) אמנם הנאשמת הביעה הוקרה לפני לצוות הרפואי שמטפל בה כיום, אך לא התרשמתי שהיא מביעה התנצלות אמיתית וכנה על מה שעשתה למתלוננות במקרה הספציפי. לדבריה, זאת הייתה "אי הבנה" על רקע מצב רפואי. מצופה היה כי עוד בתחילת דבריה תביע התנצלות מפורשת על מה שביצעה. בכל אופן, אני נותן את דעתי גם לחיתום דבריה של הנאשמת לפני עת אמרה: "אבל אם יש לי חוסר בסיסי בגוף, אתם לא יכולים לשפוט אותי. זה לא אני". חוששני שהיא טרם הפנימה כי לעולם, עליה לשלוט בכעסיה ואין הזולת אמור לספוג אותם דרך איומים ומעשי אלימות, בין במלל בין במעשה, בין בגוף בין ברכוש.

(22) כפי שעולה מדברי המבקשת, היא תמשיך להזדקק לטיפולים רפואיים בקופת החולים. מתן שירות מתמשך מעצם טבעו עלול לעתים ליצור אי-הבנות בין בשל חוסר שביעות רצון מאיכות הטיפול, בין בשל העדר זמינות, ועוד סיבות רבות נוספות. מכאן, נוכח הימשכות הקשר האמור מצד אחד, ומצד שני, החשש מהישנות המקרה, להשקפתי, יש להציב במקרה דנן עונש מוחשי וברור אשר מבטא גם, מן העבר האחר, את מידת הרחמים לנוכח מכלול הנסיבות המקלות. בעיניי, יש למקם את הנאשמת מעט מעל הגבול העליון של השליש התחתון במתחם, אך בענישה מוחשית.

(23) גם בהינתן העובדה לפיה נמצאה הנאשמת מתאימה לעבודות שירות (ראו המקרה השני המוזכר לעיל), אינני סבור כי יהיה נכון במקרה שלפני להורות כי עונש המאסר ירוצה באופן זה, מאחר והוא מקל מדי ואינו הולם את הנסיבות, זאת בהינתן חומרת העבירות שבוצעו ובהן הורשעה בהליך זה, לצד צבר עבירות העבר, כמפורט לעיל, שמבסס חשש לחזרתיות ומסוכנות.

(24) לפני חיתום, יפות לענייננו מילותיו של כבוד השופט מ' מזוז בעניין זגורי לעיל, לפיהן:

"תקיפה ופגיעה ברופאים ואנשי צוות רפואי, העושים לילות כימים להצלת חיי אדם ולטיפול מסור בחולים ובפצועים, היא מעשה בזוי וראוי לכל גנאי, ועל בתי המשפט לשלוח מסר חד-משמעי לענין זה על ידי ענישה ממשית ומרתיעה, לשם מיגור תופעה קשה זו, שלמרבה הצער הפכה למציאות רווחת במקומנו. יודגש כי החמרת העונש המתונה שאנו קובעים במקרה זה אינה מבטאת את מתחם הענישה הראוי במקרים כגון אלה, זאת על פי הכלל כי אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את הדין" (ההדגשה אינה במקור)

סיכום

(25) לאחר שקלול של כל האמור, משית על הנאשמת את העונשים הבאים:

(א) 100 ימי מאסר בפועל, לריצוי ממש. על מנת שתוכל להיערך בהתאם בהינתן עבודות השירות שהחלה לרצות, ריצוי מאסרה יחל ביום 2.10.2022. תקופת מאסר זו תחפוף באופן מלא את 60 ימי המאסר בפועל שנגזרו על הנאשמת בתיק 28454-12-17 וככל שיהיו בני-ביצוע עד המועד שצוין.

(ב) שישה חודשי מאסר, שירוצו ככל שהנאשמת תעבור עבירת אלימות או איומים, תוך שלוש שנים מיום סיום ריצוי עונש המאסר בפועל.

(ג) הנאשמת תפצה את המתלוננת (עדת התביעה 1) בסך 3,000 ₪ ואת המתלוננת הנוספת (עדת התביעה 2) בסך 1,000 ₪. הסכומים האמורים ישולמו על-ידי הנאשמת, במקביל, בחמישה תשלומים חודשיים עוקבים שיופקדו בקופת בית המשפט. כאשר כל תשלום יבוצע עד ה-1 לחודש. התשלום הראשון יבוצע עד יום 1.6.2022. באחריות המאשימה לעדכן את שתי המתלוננות בהכרעה זו.

(26) הנאשמת תתייצב לריצוי עונשה ביום 2.10.2022 בשעה 10:00. הנאשמת תתאם את כניסתה למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירותבתי הסוהר: פקס 08-9193314, דואר אלקטרוני MaasarN@ips.gov.il, טלפון: 074-7831077 או 074-7831078. ככל שלא תקבל הנאשמת הנחיה אחרת, עליה להתייצב במועד המוזכר במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק של גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ו ניסן תשפ"ב, 27 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.